

KORKEAMPI ELI OKKULTINEN UNIELÄMÄ

Pekka Ervastin esitelmä (osa 3)

3.12.1916

Olemme puhuneet unielämästä ja tällä kertaa olisi aikomukseni heittää silmäys niin kutsuttuun korkeampaan unielämään. Sitten voi olla hyvä, jos muistutamme mieleemme tuon kuvion, tuon ympyrän, jonka viime kerralla piirsimme avaruuteen, jonka piirsimme tähän eteemme. Vertasimme ihmisen tajuntaa ympyrään. Vertasimme tuota ympyrän keskipistettä ihmisen tajunnan keskustaan, hänen minäänsä. Sanoimme sitten, että päivätajuntaa, tätä meidän kaikkien valvetajuntaa voimme kuvata sektorilla tässä ympyrässä. Sanoimme, että sektori täällä alhaalla kuvasi päivätajuntaa. Sen yöllisen tajunnan, johon ihminen tulee lähtiessään ulos päivätajunnasta, muodostaa tässä alimmassa puoliskossa ”ympyrän kaksi uutta sektoria, kaksi siipeä”, tämän päivätajunnan molemmin puolin. Tässä tajunnassa ihminen näkee noita unia, joissa tunne pääasiaa esittää, joissa tunne aina on voimakkaampi, joissa ihmisen tajunta joutuu tunteen valtaan. Meidän unielämämme on jokseenkin tunteen värittämä. Me tiedämme, että ihminen valveilla ollessaankin voi samalla tavalla joutua tunteen valtaan. On aivankuin uusi puoli ihmisestä ilmenisi. Sitä todistaa meidän nykyisessä kielessämme tavallinen lauseparsi. Jos ihminen joutuu jonkun tunteen valtaan, hyvän tai pahan, niin meidän suomen kielessämmekin sanotaan: hän on poissa suunniltaan. Ruotsin kielessä sanotaan: ”Hun är utom sig.” Hän on kuin uuden puolen itsestään ilmentänyt. Saksan kielessä sanotaan: Er ist ausser sich”. Toisissa romaanisissa kielissä esim. ranskassa

sanotaan ”Hors de lui.” Hän on aivan kuin uuden puolen itsestään valanut esiin. Tämä on kansanomaisen lausetapa. Se puolestaan todistaa, niinkuin kansanomaiset lausetavat yleensä, että kansalla on ollut oikea käsitys siitä mitä ihmiselle tapahtuu, kun hän joutuu, jonkun tunteen valtaan. Kun hän joutuu jonkun tunteen valtaan, joutuu hän hetkeksi pois päivätajunnasta, on kuin meri alkaisi aaltoilla ja liikkua ja hän tuntee, että se on ulkopuolella häntä. Se ei ole hänen sisällään, vaan se on hänen ulkopuolellaan, ja hän joutuu tunteen valtaan, ja tämä tapahtuu ihmiselle, joka yö, silloin tunteet hänen alitajunnassaan aaltoilevat ja niin voimme sanoa, että alitajunnan sektorissa tunteet vaikuttavat, ja nämä tunteet johtuvat ruumiin aistimuksista tai alitajunnasta, joka ihmisessä on meidän karmamme. Ja viime kerralla puhuimme vielä, että ihminen ensin siirtyessään korkeampaan unielämään, joutuu ei ainoastaan näkemään omaa tunneelämäänsä vaan havaitsee sitä objektiivista maailmaa, havaitsee sitä maailmaa, missä hän on nukkuessaan, ja silloin kun hän tällä tavalla tunnemaailmaa havaitsee, silloin tapahtuu se, että hän matkustaa, hän vaeltaa. Hän kulkee ympäri ja tekee enemmän tai vähemmän selviä havaintoja. Hän voi vastaanottaa ajatuksia, telepaattisesti, niin että hän vastaanottaa ajatuksia, tai että joku näyttää mitä tulee tapahtumaan, tai hänen oma minänsä näkee mitä tulee tapahtumaan ja sitten symbolisesti unissa sen esittää. Meissä on puoli, että ihmisen tajunta ihmisen sisällä käyttää vertauskuvakieltä, se pukee symbooleiksi kaiken. Ja sentähden on aivan oikein, että ihminen nähdessään merkillisen unen, koettaa sitä tulkita. On huomattava, että tuskin on yleinen tutkinta mahdollista, ihmisen korkeammalla minällä on oma tulkintansa, ja sentähden ihminen itse on paras unielämänsä tulkitsija. Ja tekemällä huomioita uniensa suhteen, voi hän päästä selville millaisia mielikuvia hänen sisäinen tajuntansa käyttää. Kun

puhuimme viime kerralla vielä unielämästä, niin mainittiin se seikka, että ihminen unta nähdessään voi itse ajatella, että tähän on unta. Minä nyt näen unta, ja silloin hän on samassa suhteessa omaan näkemykseensä kuin päivällä. Sillä jos ihminen voi ajatella, että nyt minä näen unta, silloin hän on todellakin itsetietoinen, silloin muuttuu se olotila todelliseksi, kun hän näin ajattelee, sehän on vain unta. Se johtuu siitä, että hänellä on valvetajunta mukana. Ne, jotka selittävät näitä asioita, psykologit sanovat, että ihminen on hyvin lähellä heräämistä. Hän on juuri heräämistilassa, ja kun hän ei herää, niin hän vaipuu takaisin uneen. Niin olemme kuulleet, että psykologian tutkijat selittävät, ja tämä selitys on paikallaan. Mutta se ei selitä muuta, kuin että ihmisen tajunta on lähellä valvetilaa eli päivätaajuntaa. Viime kerralla myöskin ohimennen viittasimme siihen, että tällaiset huomiot unielämässä ovat ihmisen ensimmäisiä oireita salatieteellisessä kehityksessä. On huomattava, että me voimme puhua korkeammasta unielämästä kahdella tavalla, kahdessa merkityksessä. Minun tekee mieleni jakaa tämän korkeamman unielämän kahteen osaan silläkin tavalla, että sanomme, että toinen on alemman laatuista, että toinen on korkeamman laatuista, toinen on varsinaisesti korkeamman laatuista, mutta molemmat ovat okkultiset.

Nyt tahdon ensin puhua alemman laatuista korkeammasta unielämästä eli yöllisestä elämästä. Se alkaa silloin siitä, että ihminen yöllä ajattelee, tämä on unta ja ettei hän sitten joillakin keinoin – keinoja on erilaisia, että hän joillakin keinoin tarttuu kiinni tähän ajatukseen: minä olen itseni ja nyt näen unta. Jos ajattemme tätä kuviota niin näemme, että keskipiste on ihmisen minätaajunta. Päivällä tämä minätaajunta on koko ajan päivätaajunnan takana, se on hänen ajatustensa ja tunteittensa takana. Jos ihminen joutuu tunteittensa valtaan, niin hän kadottaa

sen mielestään. On hetkiä, jolloin se voi kadota, mutta sitten ihminen taas voittaa tasapainonsa, ja minätajunta pääsee häntä ohjaamaan. Yöllä nyt ihminen ei osaa sillä tavalla hillitä itseään, vaan yöllä hän joutuu oman itsensä uuden puolen valtaan. Päivällä hänen minätajuntansa on tietoinen itsestään, unielämässä se on tietoinen mielikuvistaan. Ihminen ei ole ohjaajana, mutta on selvää, että ihminen säilyttää tämän minätajunnan, tämän itsetajunnan yölläkin niin, että kun hän siirtyy unielämään, että hän ei vaivu siihen, vaan on ”keskipisteessä”, ja on itse takana ohjaamassa omaa tajuntaansa. Kysymys on vain siitä, voiko hän pysyä tässä ”keskipisteessä”. Ja ihminen päivällä pysyy tässä keskipisteessä, kun hänellä on ajatuksensa ja tunteensa alapuolella itseään ja niin kauan kuin hän tahdollaan ohjaa ajatuksiaan ja tunteitaan, ihminen on itsetietoinen, niin kauan kuin hän on itsetietoinen siitä, mitä ajattelee ja mitä tuntee. Jos hän yölläkin voisi olla sitä, jos hän yölläkin olisi tunteittensa ja ajatustensa takana ja niitä ohjaisi. Se kävisi päinsä, jos hän yölläkin voisi säilyttää päivätajunnan itsetietoisuuden, ja jos hän voisi seurata sitä niin, että hän tietäisi näkevänsä unta, ja katselisi omia ajatuksiaan ja tunteitaan niinkuin päivälläkin. Ero on vain siinä, että hän on toisessa maailmassa, että nämä ajatukset ja tunteet, jotka ovat hänen edessään, ovat hänen. Hän on vain siirtänyt toisen puolen itsestään esille ja tätä toista puolta itsestään ja tätä maailmaa täytyy hänen tarkastaa ja arvostella samalla tavalla kuin päivätajuisessa maailmassa, ja sillä tavalla, että hän pitää kiinni itsetajunnastaan. Jos ihminen panee maata ajatellen, että kun hän siirtyy unimaailmaan, niin hän täällä säilyttää itsensä ja tietää, että hän näkee unta.

On erehdystä luulla, että ihmisen viimeinen ajatus, mikä hänellä oli maata pannessaan, värittää koko hänen yöllisen

elämänsä, että hän joutuu nukkuessaan sen valtaan ja pysyy siinä koko yön. Niin kuitenkin ei käy. Jos ihminen tätä harjoittelee, niin voi hän kenties viimein päästä siihen, että se kestää hieman pitemmän ajan kuin semmoinen päätös kestäisi päivällä. Se haihtuu kuin päivälläkin, mutta kestää kuitenkin hieman pitemmän ajan. Mutta kun hän pitkittää harjoitusta illasta iltaan, silloin hän saavuttaa sen, että aika, jolloin hän nukkuessaan muistaa, että hänen pitää tietää näkevänsä unta, tulee yhä pitemmäksi. Ensin hän ei sitä havaitse eikä tiedä siitä hereillä ollessaan, mutta hän herää yöllä ja muistaa nähneensä unta. Ja mitä kauemmin ihminen harjoittaa tällaista autosuggestionia, sitä huomattavammin tämä autosuggestioni vaikuttaa niin, että se hetkittäin unohtuu ja ihminen joutuu tunteittensa valtaan, niin se palaa takaisin ja ihminen muistaa nähneensä unta. Ja silloin hän muistaa unia, jolloin hän on ollut itsetietoinen ja muistaa, että hänen unensa eivät kohdistu hänen omiin ajatuksiinsa, vaan että hän elämässään on huomattavan tietoinen. Hän alkaa enemmän matkustaa, hän alkaa enemmän toisia ihmisiä kohdata, eläviä ja kuolleita. Ihminen voi matkustaa muissa maissa ja voi muistaa sielläkin tavanneensa ihmisiä.

Ihminen voi fyysisessä maailmassa matkustaa johonkin kaupunkiin ja huomaa, että hän tuntee sen paikan. Me tiedämme kokemuksesta, että tullessamme johonkin paikkaan joskus tunnemme, kuin ennenkin olisimme olleet siellä. Se johtuu siitä, että ihminen on yöllä ollut siellä. Hän on vaeltanut ja matkustanut unielämänsä aikana. Niitä kokemuksia ihminen alkaa tehdä ja hänen unistaan häviää unien mielikuvituksellinen puoli, tuo hurja puoli. Niin alkaa mieltä kiinnittää, hän on hieman kasvattanut itseään, hän on persoonallisesti jonkun verran oppinut itseään muovaamaan. Jos me luemme vanhojen kansojen poppa-miehistä,

shamaaneista, luonnon kansojen ja sivistyskansojen, niin näemme miten he ovat osanneet tätä. He ovat kehittäneet tämän yöllisen tajunnan. Sentähden he puhuvat, että ihmisen sielu matkustaa yöllä. Poppamiehet ja ne jotka ovat enemmän itseään kehittäneet, osaavat ottaa selvää poissa olevista asioista. Vielä hänessä kehittyä toisenlainen kyky. Hän voi vaivuttaa itsensä uneen. Hänen ei tarvitse odottaa yötä nukkuakseen. Hän voi milloin tahansa, kun ilmastolliset ja ympäröivät olosuhteet ovat suotuisat, vaivuttaa itsensä uneen ja lähteä pois ruumiistaan. Me tiedämme poppamiehistä, että he hypnotiseeraavat itsensä uneen, heidän ruumiinsa vaipuu uneen ja ihminen lähtee ruumiistaan ottamaan selvää kaukana olevista asioista, kulkee maan päällä, joskus vainajien valtakunnassa. Tämän kysyn ovat he kehittäneet niin, että okkultisella menetelmällä ovat vetäneet päiväisen itsetietoisuuden, ovat siirtäneen sen öiseen itsetietoisuuteen. He ovat kuin kantaneet itsensä ulos, kun ovat lähteneet ulos ruumiistaan.

Tätä tekisi mieleni kutsua sellaiseksi alemmaksi toiminnaksi, joka ei kuulu sen salatieteen alaan, jota korkeammat viisaat ohjaavat, sillä se korkeampi salatiede se korkeampi magia, joka, kun ihminen sitä harjottaa näyttäytyä yölläkin hänen unielämässään, se on toisen laatuista, se ei ollenkaan ole samasta kohdasta kuin edellinen, se ei ollenkaan lähde samasta alkuperästä. Se ei tahdo saavuttaa omaa persoonallista itseä, se ei tahdo kasvaa siinä toisessa maailmassa itsetietoiseksi, se ei tahdo viedä sen suuren rajan toiselle puolelle, vaan se tahtoo päästä omasta itsestään, vaan se tahtoo päästä olemasta itse persoonallisuutena. Viisaat opettavat ihmiselle, miten voisimme päästä omasta itsestämme, miten voisimme päästä siitä itsestä, joka on ihmiselle liiaksinkin rakas. Tämä korkeampi olio on yksistään tekemisissä

sen ympyrän puoliskon kanssa, josta emme ole puhuneet. Mutta että tämä alempi ympyrän puolisko kuvaa ihmisen persoonallisuutta, hänen sieluaan, sitä sieluelämää, jota syystä voimme kutsua alemmaksi tajunnaksi. Mutta toiselta puolelta kuvaa se sitä jumalallista intelligenssiä, joka on ihmisen hänen korkeampi minänsä. Ihmisen korkeampi minä on tuo keskipiste. Ja sillä on katseensa suunnattuna persoonallisuuteen, ja se on sitä kehittänyt ja magneettisten kykyjen herättäjä ihmisessä. Se on myös kasvattanut ylemmän puolen, joka katsoo jumalalliseen järkeen, jumalalliseen intelligenssiin, valoa ja rakkautta kohti. Kaikki viisaat ovat opettaneet millä tavalla ihmisen tulee kehittyä Jumalaan päin, millä tavalla tulee kasvattaa itseään Jumalaan päin, pois itsekkyydestä.

Kun sitten ihminen rupeaa ja kysymme, millä tavalla ihminen katselee Jumalaan päin? Vaikka ihminen on osa tajunnasta, niin ihmisen tulee muistaa muuan asia, josta meillä on ennen ollut puhetta, meidän tulee muistaa, että niitäkin menetelmiä on useita, mutta että on olemassa eräs menetelmä, joka ennen muita voi vähän paremmin kuin muut sopia meidän nykyajan ihmiskunnalle ja määrättyille luonteille. Tämä menetelmä perustuu uskoon. Se perustuu siihen uskoon, että Jumala on rakkaus ja, että rakkaus on Jumala. Tämä jumalallinen intelligenssi, joka on meidän kaikkien takana, joka on meidän korkeampi minämme, tämä jumalallinen intelligenssi on samalla rakkaus ja rakkaus on samalla Jumala. Jos ihminen tahtoo kehittyä Jumalaan päin ja ihminen tahtoo kehittyä rakkauteen, minäänsä päin, silloin hän voi ehkä kaikkein varmimmin ja vakavimmin alkaa siitä, että hän uskoo, että rakkaus on, ja että Jumala on rakkaus. Kun hän tämän uskoo, silloin hän avaa oman minänsä, silloin on kuin hän tässä keskipisteessä avaisi oman minänsä, kääntäisi katseensa ylöspäin,

avaa sydämensä ottaen vastaan Jumalan, tämän jumalallisen elämän.

Muistuu mieleen vanha lauseparsi: ihmisen uni on kuoleman nuorempi veli. Tällä on tahdottu sanoa, että ihmisen unilla on kuoleman tilan kaltaisuus, että unella on ja voi olla yhteyttä kuoleman kanssa, että kun ihminen tahtoo tulla tietoiseksi jumalallisesta rakkaudesta, silloin hänen täytyy kuolla, ja kun ihminen kuolee, silloin hän aivan kuin palaa jumalalliseen rakkauteen.

Mitä kuolema on? En ajattele kuoleman takaisia tiloja, vaan ajattelen, mitä on kuolema ihmisen elämässä. Kuolema on ihmisen elämässä sangen varma tapaus, ja ennen kaikkea sangen vakava tapaus. Kun kuolema ihmisen kohtaa, silloin on hänellä vakava hetki, hän seisoo silloin elämän mahtavuuden edessä, ei ole mitään ylipääsyä ei pakenemisen mahdollisuutta. Kun kuolema seisoo ihmisen edessä ja sanoo: sinun täytyy tulla. Silloin ihmisen täytyy totella ja mieli käy vakavaksi, kun ei voi sitä välttää. On kuin viimeisen tuomion päivä olisi koittanut. Sitä ei voi välttää, sitä on vain vakava. Kuolema on vakava asia. Se on vakava, sillä silloin ihmisen täytyy kaikesta luopua, kaikesta mikä on ollut hänelle rakasta, kaikesta siitä, mikä on häntä viehättänyt ja siitä mikä on muodostanut hänen elämänsä onnen, ystävistään ja maailmasta ja vielä enemmän, hänen ei pidä luopua ainoastaan tästä näkyväisestä elämästä, vaan myös kaikesta, mitä hänellä itsellään on, kaikesta mitä hän on tuntenut ja kaikesta mitä hän on ajatellut. Ja kun hän ajattelee, että hänen täytyy nekin jättää, niin hän ei tahtoisi niistä luopua, mutta hänen täytyy luopua itsestään, ajatuksistaan, tunteistaan, kaikista on luovuttava. Ja se merkitsee, että ihmisen täytyy luopua sekä kaikesta näkyvästä, että kaikesta

näkymättömästä, ei ainoastaan maailmasta, joka on hänen ulkopuolellaan, vaan myös omista ajatuksistaan ja omista tunteistaan. Ensin maailmasta, kaikista rakkaista, ystäväistä, sitten omasta itsestään, kaikista ajatuksistaan ja kaikista tunteistaan. Kuolema, jos se on kaiken loppu, on tätä. Ja vaikka kuolema ei olisi kaiken loppu, ja jotakin jäisi jällelle, niin on se kaikesta luopumista. Se on kuolemaa siinä merkityksessä, että kaikesta on siinä luopuminen. Nyt silloin vanha ijänikuinen viisaus sanoo: ihminen, ellet tahdo kuolla täytyy sinun kuolema voittaa. Sinun täytyy voittaa kuolema ja nousta kuolleista ylös. Me muistamme kuinka meidän kristinuskossa on tätä aina terotettu. Koko meidän kristinuskko on aivan kuin kuva kuoleman vakavuudesta ja ylösnousemuksen mahdollisuudesta, sillä se viisas, joka antoi ensimmäisen impulsin kristinuskolle, Jeesus, hän kuoli niinkuin kaikki muutkin ihmiset ja hän nousi ylös kuolleista. Tässä on silloin kehoitus ihmisille, siinä hän on aivan kuin sanonut ja saarnannut ihmisille: jos tahdotte kuolla niin nousee ylös. Älkää kuolko niin, että kuoltuanne täältä pois synnytte tänne jälleen. Kuolkaa niin, että kuolleista nousette ylös (kaikilta kats.). Tämä ylösnouseminen, tämä kuolleista ylösnouseminen, se voi tapahtua, ja se on tapahtuva ihmisen elämässä. Ihmisen pitää eläessään kuolla ja nousta ylös ja ihminen ei voi nousta ylös, ellei hän ole kuollut. Mutta jos ihminen on kuollut luonnollisen kuoleman, niin hänen ylösnousemisensa on luonnollinen, ja tämä luonnollinen ylösnousemisensa on hänen syntymisensä jälleen maan päälle. Jos hän henkisesti kuolee, niin on myös hänen ylösnousemuksensa henkistä. Hän elää, vaikka hän olisikin kuollut.

Tältä kannalta katsoen ihmisen kuolemattomuus, hänen ikuinen elämänsä ei ole siinä, että hän kuolee pois ja taas syntyy maan päälle, vaan, että hän kuoltuaan elämässään nousee ylös ja

elää ijänkaikkisesti. Sillä mitä ijänkaikkisuutta se olisi, jos ihminen kuolee ja syntyy takaisin maan päälle ja unohtaa olleemme ennen olemassa. Emme ole silloin ikuisia, kun luulemme, että nyt olemme syntyneet, sillä se mikä alkaa ajassa, se loppuu ajassa. Se persoonallisuus, joka alkaa ajassa, se myös loppuu ajassa. Ikuinen elämä ei ole semmoinen, joka katoaa ja alkaa uudestaan. Se on luonnollista elämää, ja sille on luonnollista myös kuolla ja herätä uudestaan. Se on luonnollinen ijänkaikkisuus, mutta todellinen ijänkaikkisuus on tietysti tajuntaa, joka ei muutu, tajuntaa, joka ei häviä kuoleman kohdatessa, vaan pysyy. Viisaat ovat opettaneet, että ihminen voi saavuttaa ijänkaikkisen elämän, ihminen voi kuolla ja nousta ylös ja elää ijänkaikkisesti isän oikealla puolella. Ja ihminen voi sen tehdä, mutta jotta hän voisi sen tehdä täytyy hänen eläessään kuolla.

Mitä on kuolema? Kuolema oli se vakava hetki, jolloin hänen täytyy luopua kaikesta näkyväisestä ja sitten omasta itsestään. Siis: jos ihminen tahtoo kuolla elämässään ja nousta ylös, täytyy hänen ensin saada tuo vakavuus, hänen täytyy ensin tulla niin vakavaksi ikäänkuin kuolema seisoo hänen vierellään, hänen täytyy tuntea, että kuolema seisoo hänen vierellään. Vakavuus on ensimmäinen ehto. Eikä se vakavuus ole samaa, että ihminen ei voi iloita, ei voisi nauraa, ei voisi laskea leikkiä, ei voisi nauttia. Se vakavuus, joka olisi naurun ja leikin vastakohta, se vakavuus ei asu ikuisuudessa, vaan se pikemminkin asuu ajallisuudessa. Se vakavuus, josta tässä on puhetta, se asuu hänen hengessään. Hän on vakava sentähden, että hän kantaa elämän ja kuoleman taakkaa. Hän iloitsee iloitsevien kanssa ja suree surevien kanssa. Hän iloitsee ja suree ja laskee leikkiä, mutta hän on vakava. Hän on vakava. Hänessä ei ole mitään itsepetosta, ei mitään sisäistä vilpillisyyttä, ei mitään sisäistä kevytmielisyyttä, ei mitään

välinpitämättömyyttä. Hän ei voisi antaa itselleen mitään väärää anteeksi. Hän on sisässään vakava ja se merkitsee, että häntä odottaa sisäinen suuri ilo ja riemu. Ja samalla tavalla kun kuolema on vakava asia, samalla tavalla se on iloakin, koska kuolema on suuri vapauttaja, se vapauttaa ihmisen omasta itsestään.

Mihin ihminen on väsynyt kuin omaan itseensä? Minkätähden ihminen on väsynyt, minkätähden ihminen on sairas, minkätähden ihmisen täytyy yöllä nukkua, minkätähden ihmisen on vaikea nukkua? Sentähden, että ihminen on väsynyt omaan syntisyyteensä, ihminen on väsynyt omaan kylmyyteensä ja välinpitämättömyyteensä, omaan kykenemättömyyteen, sillä ihminen on myös sielullinen ja henkinen olento, ja tämä persoonallisuus meitä väsyttää. Sentähden kuolema on suuri vapauttaja, sille joka ei ole kuollut eläessään, on se ihana asia. Sentähden ihminen, joka täyttää ensimmäisen ehdon, vakavuuden ehdon, tietää, että hän on vapautuva omasta itsestään, että häntä odottaa suuri riemu ja autuus.

Ja sitten on seuraava askel, että ihminen kuolee pois elämältä kokonaan. Ihminen kuolee, häviää ulkoapäin, ihminen kuolee kaikelta mikä on häntä viehättänyt, kaiken hän jättää. Kaikki hänen täytyy jättää. Kaikki otetaan häneltä, kaikki ja sitten hänen oma itsensä otetaan häneltä. Ja kun hän tahtoo kuolla eläessään, merkitsee se, että hänen täytyy luopua itsestään, paheistaan, hyveistään. Paheita hänellä ei ehkä ole, mutta hyveitä hänellä on, ja niistä hänen täytyy luopua. Hänen täytyy tulla kuin lapseksi, semmoiseksi sieluksi, johon Jumala voi ottaa asuntonsa. Se on ihmisen kuolema hänen eläessään. Ja kun ihminen kuolee eläessään ja kun ihminen on voittanut kuoleman, silloin hän uskoo Jumalan rakkauteen, hän uskoo, että rakkaus on Jumala, vaikka

kaikki häneltä riistetään ja silloin hän voittaa kuoleman. Hän ei osaa kuolla, eikä voita kuolemaa, jos hän pelkää kuolemaa. Pelosta hänen täytyy vapautua. Kaikki pelko on hylättävä, sentähden koetuksia pannaan ihmisen eteen. Häneltä riistetään viimeinenkin pelko. Hänet asetetaan kaikkein vihlovimille koetuksille. Hänet suorastaan asetetaan mitä merkillisimmille koetuksille: rupeatko sinä nyt epäilemään, rupeatko sinä nyt epäilemään Jumalan rakkautta, rupeatko sinä sentähden epäilemään. Häntä ruvetaan puristamaan, hänet otetaan lujille: kestätkö, seisotko lujana, kun kaikki kaatuu, tunnustatko yhä uskovasi, että Jumala on rakkaus, rakkaus on kaiken takana, rakkaus on Jumala. Voiko ihminen uskoa rakkauteen, voiko uskoa, voiko seisoa. Silloin kun ihminen kuolee, silloin kun hän tällä tavalla voittaa kuoleman, silloin tämä ensimmäinen saavutus tapahtuu hänen ruumiinsa nukkuessa. Silloin hänen uni-elämänsä muuttuu toisenlaiseksi. Silloin hänen yöllinen elämänsä ja hänen yöllinen tajuntansa pukeutuu aivan uuden muotoiseksi. Silloin hän yöllä nousee ylös, hän yöllä nousee kuolleista, taivaat aukenevat ja hän nousee haudasta. Ihminen on silloin muodostunut uudella tavalla, hän on muodostunut kansalaiseksi uudessa maailmassa. Hän on tullut uuden maailman kansalaiseksi. Hän voi todella lausua: ”kiitetty Davidin poika, joka tulee Herran nimeen”, sillä hänestä on tullut, kun hänen ruumiinsa nukkuu, hän itse on noussut ylös. Eikä hän ole sama kuin päivätajuinen itsensä, eikä hän ole sama kuin persoonallisuus, joka päivä ruumiissa ja päiväaivoissa vaikuttaa ja elää. Ei hän ole suurempi, rikkaampi. Hän on toinen. Hän katselee päivätajuntaa säälien ja ihmetellen. Tuota vaatettako minun täytyy käyttää tuolla alhaalla, tuolla ihmisten maailmassa? Tuota vaatettako, jonka nyt riisun päältäni ja seison hääpuvussa voidakseni olla osallisena Herrani ilossa.

Jos ihminen jo on kuollut eläessään, ja on sitten noussut ylös yöllä, se ihminen elää ensin yöllä mitä Jumala elää, ja kun ihminen Jumalana on noussut ylös yöllä, jota elämää emme sen tarkemmin saata kuvata, hänen ylösousemuksensa alkaa päivälläkin.

Pidetty 3.12.1916. Teosofisen Seuran Kannatusliitossa. Bulevardinkatu 7. Helsinki. Ilm. HS 3.12.1916.

Sarjassa oli kolme esitelmää

1.osa 19.11.1916 Uni ja Unennäkö (HS ilm. nimi Nukkuminen ja unennäkö).

2.osa 26.11.1916 Unennäkö (HS ilm. Unielämä)

3.osa 3.12.1916 Korkeampi ja okkultinen unielämä. (HS ilm. Unielämä)

(Mahdollisesti Eino Krohnin puhtaaksi kirjoittama)